

het huis en de fabriek voelde ze niet vlak achter zich, maar ze stond stil in een wereld waar het zomer was en vol insecten-getril om zware bloemen. Ik wil het schoone oogenblik, dacht ze, maar toch ook altijd weer het uitvloeien daarvan over den tijd — waarom?

Toen ze de ontbijtkamer weer binnen kwam lag er een brief op de tafel. Ze greep ernaar. — Uit Rotterdam, zei ze luid.

Lilly vroeg: Mag ik gaan eten? en ze schepte het kind een bord met havermout op, gaf haar de warme melk. Daarna scheurde ze het couvert open en las. Het was een brief van Greet; ze had zich verloofd, zou in het najaar gaan trouwen. — Jij bent nu sinds vier jaar getrouwd, het werd wel mijn beurt, hè? en mijn tijd ook, ik ben nu drie en dertig. — Ina las langzaam, maar de brief was plotseling uit. Hm, niet veel bijzonders, dacht ze een oogenblik; over Greet's waarschijnlijke verloving had haar moeder al geschreven. Maar toen ze opkeek naar Lilly, glimlachte ze. — Hoor eens, in October gaat tante Margaret trouwen, misschien neem ik jou dan mee naar Holland.

— O ja? mag ik dan vrij van kostschool?

Ina sloeg met den brief op tafel — Wie praat er nu over kostschool, vroeg ze vluchtig, maar ze wist dat het kind er al meer over begonnen was. Na dien zomer kon ze op het dorp niet verder leeren, en de Engelschen dwepen met kostscholen, dacht ze.

— Ik moet toch wel, zei Lilly, schouderophalend.

— Moeten — en Venda dan, dacht je dat die ook ging?

— De Kelwins wonen in Londen, — en misschien heeft oom George geen geld genoeg.

— Ah, is het iets voor rijke meisjes? en dacht je dat het prettig was?

— Natuurlijk is het prettig.

Nu schamplachte ze, om zichzelf; — het drong tot haar door, dat ze bijna op een kijftoon sprak tegen het kind. Ze tuurde op den poststempel: Rotterdam. Die naam had een klank uit het echte, rauwe leven, het leven dat zwaar en dof en donker was geweest. Daarbij vergeleken waren nu haar dagen zoo vlinderlicht en onbeduidend, — ze gingen voorbij zonder een spoor achter te laten. En kon dit maar altijd zoo duren? Haar leven leek een idylle; ze woonde in het bloeiende hart van Engeland, ze kende geen geldzorgen, ze hield van Jack en Lilly. En dan, plotseling, kon ze het gevoel hebben, dat ze toch voor dat leven al haar krachten noodig had. Zooals nu, — wat verraadde dit gesprekje met Lilly? Ze beheerschte zich niet tegenover een kind van tien jaar.

— Afgezien van de school, zei ze, zou je het niet leuk vinden met mij naar Holland te gaan?

— En vader dan? vroeg het kind.